

τῆς θαλάσσης. Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος δὲν ἦσαν εἰμὴ δύο ἄνθρωποι, οἵτινες καὶ οὗτοι ἀργὰ πλέον παρετήρησαν τὸ συμβάν τοῦτο.

Ἐν τούτοις ὁ Ἰάκωβος, κρατούμενος ἀπὸ τὰς ἀλίσσους τῆς πρύμνης, δὲν εἶχεν ἀκούσει τίποτε, καὶ ἀνέστυρεν ὁλονὲν τὴν ὀρμιάν. Αἶφνης αἰσθάνεται ἀντίστασιν παράδοξον, καὶ τρομεροὺς κλονισμούς. Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, εἶχε συλληφθῇ μέγας ἰχθύς· τί εἶδους ἀρά γε; . . . Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἔχει καιρὸν νὰ συλλογισθῇ, ἐλησμονήσεν ὥς καὶ τὰς δύο δωδεκάδας τῶν δωδεκαπόδων μαστιγώσεων τοῦ πλοίαρχου, καὶ τραβᾷ ὡς μανιώδης, τρέμων ἀπὸ χαρὰν, ἀπὸ φόβον, ἀπὸ ἐλπίδας. Ἐπὶ τέλους βλέπει φθάνων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης σῶμά τι ἀδρανὲς καὶ ποικιλόχροον . . . τὸν Κ. Τὸ χρέος ὅλον καὶ ὅλον. Ἐνῷ οὗτος ἐβυθίζετο, τὸ σῶμά του εἶχεν ἀπαντήσῃ τὸ ἄγκυστρον τῆς ὀρμιᾶς, ἥτις ἀνεσύρετο καὶ εἶχε συλληφθῇ.

— Ὅτε τὸν εἶδα, μ' ἔλεγεν ἀργότερα ὁ Ἰάκωβος, ἐσυλλογίσθην κατὰ πρῶτον νὰ τὸν ῥίψω ἐκ νέου εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ἡ ἀποτρόπαιος αὐτῇ ιδέα ἐξηλείφθη ἀμέσως ἀπὸ τοῦ πνευμά μου, καὶ ἐνθυμηθεὶς τότε τὴν συνήθη φράσιν τοῦ πλοίαρχου, « Καθεὶς τὸ χρέος του. » εἶπα καθ' ἑαυτὸν, καὶ, μὰ τὸν Θεόν, τὸ ἔκμαχα.

Ὁ γηραιὸς θαλασσινὸς ἐτέθη εἰς τὴν κλίνην του. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐπρόφθασε νὰ πῇ θαλάσσιον ὕδωρ, εἰμὴ ὅσον ἐχρειάζετο διὰ νὰ συγκεράσῃ τὸν ἐν τῷ στομάχῳ του οἶνον, τὴν ἐπαύριον περιήρχετο, ὡς πάντοτε, ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, μὲ τὴν χεῖρα ἐντὸς τοῦ περιστηθίου του, καὶ τὸ τηλεσκόπιον ὑπὸ τὸν βραχίονα.

Πάντες συνεχαιρόμεθα τὸν Ἰάκωβον διότι αὐτὴν τὴν φορὰν ἔμελλε νὰ γλυτώσῃ τὰς δύο δωδεκάδας τῶν δωδεκαπόδων μαστιγώσεων. Ἀλλ' ὁ Ἰάκωβος ἐφαίνετο ἀνησυχῶν ἔτι. Καὶ εἶχε δίκαιον.

— Ἰάκωβε ! τῷ εἶπεν ὁ πλοίαρχος· ἐψάρευσες πάλιν τὴν νύκτα, ἐνῷ σὲ τὸ εἶχα ἀπαγορεύσει.

— Ναι, ἐντιμότητε· ἐψάρευσα μάλιστα καὶ ἔνα περίφημον ναυτικόν.

— Τὸ εἰξεύρω, κύριε· ἀλλ' ἐψάρευσας ἀκόμη καὶ δύο δωδεκάδας . . . εἰξεύρεις. Καθεὶς τὸ χρέος του.

Ἐκυττάζαμεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἐκπληκτοί. Ὁ Ἰάκωβος ἐδέθη εἰς ἓν πυροβόλον, καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν μαστιγοῦν· ἐφ' ὅσον δὲ οἱ κτύποι ἐπιπτον μὲ κρότον ὑπόκωφον ἐπὶ τοῦ δέρματός του, ὁ πλοίαρχος ἐδόξαζε μὲ μεγάλα βήματα, τεταραγμένος, ὡχρὸς μὲ τοὺς ὀδόντας συνεσφυγμένους, καὶ τὴν μορφήν ἡλλοιωμένην. Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ μαστίγωσις, ἐπροχώρησε πρὸς τὸν δυστυχῆ Ἰάκωβον, καὶ δὲν θὰ τὸ πιστεύσητε, ἀλλ' εἶναι ἀληθές, δάκρυα εἶχον φανῇ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Ἰάκωβε, δὲν εἰμποροῦσα, φίλε μου, νὰ σὲ κάμω χάριν, διότι καθεὶς τὸ χρέος του ! Λάβε ἐν τούτοις εἴκοσι γκινέας καὶ τὸ χρυσοῦν μου ὠρολόγιον. Διασκέδασε μὲ τὰ χρήματα, καὶ φύλαξε τὸ ὠρολόγιον δι' ἀγάπην τοῦ πλοίαρχου σου, εἶναι

ὁ καλλίτερός σου φίλος, ἔστο βέβαιος, πικρὶ μου, καὶ θὰ φροντίσῃ δι' ἐσέ, . . . ἀλλὰ, ἐπρόσθεσεν ἀναλαμβάνων τὸ αὐστηρὸν ὕφος του, πρέσχε μὴ ψαρεύσης ἄλλοτε ὅταν εὐρισκώμεθα ἐντὸς λιμένος, ἐπειδὴ εἰξεύρεις, καθεὶς τὸ χρέος του.

(Revue Britanique)

K. Π. Ι.

Η ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ.

A'.

Ἐπίπονος καὶ τρῆχαια εἶναι σήμερον, ὦ πάτερ, ἡ ἐργασία· ὁ λίσγος ἀναπνῶν ἐπὶ τῆς γῆς τῆς ἀπεξηραμένης, ἀκτίνας πυρὸς ἐκτοξεύει ὁ ἥλιος, δι-εγειρόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ μεσημβρινοῦ πνεύματος, ὁ κονιορτὸς νεφιδὸν κατακαλύπτει τὴν πεδιάδα συστρεφόμενος.

Γιέ μου, ἐκεῖνος ὅστις στέλλει τοὺς ἀνέμους τοὺς καυματηροὺς, αὐτὸς στέλλει καὶ τὰ νέφη τὰ δροσοφόρα. Ἐκάστη ἡμέρα ἔχει καὶ τὴν θλίψιν, ἔχει καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς.

Πάτερ, ἰδὲ τὰ ταλαίπωρα ἐκεῖνα φυτὰ, πῶς μα-ραίνονται, πῶς τὰ ὠχρὰ φύλλα των προσκλίνουσιν ἐπὶ τοῦ κεκυρτωμένου καυλοῦ.

Θὰ ἀναζωοποιηθῶσιν πάλιν, υἱέ μου· οὐδ' ἐν χλόης κάρφος εἶναι λησμονημένον· ὑπάρχουσι δι' αὐτὸ εἰς τοὺς οὐρανίους θησαυροὺς, βροχαὶ γόνιμοι καὶ δρόσοι ζωογόνοι.

Πάτερ, ἐν τοῖς φυλλώμασι σιγοῦν τὰ πτηνὰ· ὁ ὄρτυξ, ἀκίνητος εἰς τὸ βάθος τοῦ αὐλακος, οὐδ' ἐν-θυμεῖται πλέον τῆς συντροφῆς του· ἡ δάμαλις ζη-τεῖ τὸ σκότος, ὁ δὲ ταῦρος μόλις ὑποβαστάζων τὸ βαρὺ σῶμά του, ἐκτείνων τὸν τράχηλον δια-στέλλει τοὺς πλατεῖς ῥώθωνάς του ὅπως εἰσπνεύ-σῃ τὸν ἐλλείποντα αὐτῷ ἀέρα.

Καὶ εἰς τὰ πτηνὰ, ὦ υἱέ μου, ὁ Θεὸς θέλει ἀποδώσει τὴν φωνὴν των καὶ εἰς τοὺς ταύρους καὶ εἰς τὰς δαμάλεις τὰς ἐξαντληθείσας ὑπὸ τῆς πυρίνης ταύτης θερμότητος δυνάμεις αὐτῶν. Ἰδοὺ ἐπὶ τῶν θαλασσῶν πέτεται ἤδη ἡ ἀναζωοποιήσουσα αὐτὰ αὔρα.

Ὡ πάτερ μου, ἃς καθήσωμεν ἐπὶ τῆς ὄχθης τῆς λίμνης, πλησίον τῆς γηραιᾶς ταύτης δρυὸς, ἥς οἱ κρεμαστοὶ κλάδοι ἐπιψάουσιν ἡδέως τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων. Πόσον γαλήνια, πόσον διαφανῆ εἶναι ! πόσον εὐθύμως παίζουσιν ἐν αὐτοῖς οἱ ἰχθύες ! οἱ μὲν ἐπιδιώκουσι τὴν ὑπόπτερον ἄγρην των, πτωχὰς μυσίας μόλις γεννηθείσας, οἱ δὲ, ὑψοῦντες τὴν κεφαλὴν, ὑπηνεωγμένον κρατοῦντες τὸ στόμα, φαίνονται δίδοντες εἰς τὸν ἀέρα τρυφε-ρὸν ἀσπασμόν.

Γιέ μου, ἐκεῖνος ὅστις ἐποίησε τὰ πάντα, πανταχοῦ διένειμε τὰ ἀνεξάντλητα αὐτοῦ δῶρα, καὶ τὴν ζωὴν, καὶ τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς.

Ἐν τοῦτοις ὑποφέρεις, ὦ πάτερ μου, σύ πόσους μόχθους, πόσους κόπους δεν καταβάλλεις ἵνα ἐπαρκεσῇς εἰς τὰς ἀνάγκας μας ! Δὲν εἶσαι πτωχός ; δὲν εἶναι πτωχή καὶ ἡ μήτηρ μου ; οἱ ἰδρωτές σου μόνοι μ' ἔφερον εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην. τί δαί ; ἀνέτειλε ποτὲ ἡμέρα ἥτις νὰ σ' εὕρῃ βέβαιον περὶ τῆς αὐρίου ;

Καὶ τί μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ αὐριον, υἱέ ; Ἡ αὐριον εἰς τὸν Θεὸν ἀνήκει, ἅς τὴν ἐμπιστευθῶμεν εἰς Αὐτόν. Ἐγείρεσαι τὸ πρωὶ καὶ ἀγνοεῖς ἀν φθάσης τὴν ἐσπέραν, διατί λοιπὸν νὰ τυρβάξῃς, νὰ μεριμνᾷς περὶ χρόνου τὸν ὅποιον δεν θέλεις ἴσως ζῆται ; Πικροχόμεθα ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ ὡς ἡ χελιδὼν, ἐπιζητοῦντες ἐκάστην ἡμέραν τὴν ζωὴν ἐκάστης ἡμέρας, καὶ ὡς ἐκείνην, ὅταν ὁ χειμὼν πλησιάσῃ, μυστηριώδης τις δύναμις μας φέρει πρὸς κλίματα γλυκύτερα.

Β'.

Ἀνάψαν πλησίον τοῦ τοίχου, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δάσους πυρὰν ἐξ ἔρεικων, καὶ καθῆσαν ἐπὶ τοῦ χόρτου, τὸ πτωχὸν παιδίον ἐθέρμαινε τὰς χεῖράς του εἰς τὴν σπινθηρίζουσαν φλόγα.

Ὁ καπνὸς, ὡχρὸς ἕνεκα τῶν διὰ τῶν νεφῶν διαλειτουργουσῶν ἀμυδρῶν ἥλιακων ἀκτίνων, ἀνέβαινε πρὸς τὸν βαρὺν ἀέρα. Τὸν ἐθεώρει περιδινόμενον, ὡς ὅρις ἐξαγωγούμενος καὶ ἐξελίσσων τοὺς σπονδύλους αὐτοῦ, ἔπειτα ἐξαπλούμενον ὡς ἐθόνη ἀμαυρά, ἔπειτα διαλυόμενον ἐν τῇ πυκνῇ ἀτμοσφαίρᾳ.

Οὐδ' εἰς τοὺς θάμνους ἤκούοντο πλέον ᾄσματα, οὐδ' ἐντομα πτερωτά ἀπυργάζοντα εἰς χρυσὸν καὶ εἰς σμάραγδον, περιπλανώντα ἀπὸ ἀνθοῦ εἰς ἄνθος τοὺς ἀερίους αὐτῶν ἔρωτας ; πανταχοῦ σιγὴ, νεκρικὴ ἡσυχία ; πανταχοῦ χροιά γενικὴ καὶ θλιβερά καὶ μεμαρμένη, ὡχρὰ ἡ χλόη παρίστα τὸ σάβανον τῆς φύσεως.

Ἀπὸ καιροῦ δ' εἰς καιρὸν ἀσθενὲς πνεῦμα, γεννώμενον καὶ ἐκπνέον τὴν αὐτὴν στιγμὴν, ἐκύλιεν ἐπὶ τῆς γῆς τὰ ξηρὰ φύλλα. Ἀκίνητος καὶ σκεπτικός προσεῖχε τὸν νοῦν ὁ παῖς εἰς τὴν φωνὴν ταύτην τοῦ χειμῶνος, ἥτις εἰσδύουσα εἰς τὴν ψυχὴν του ἔχανετο ἐν αὐτῇ, ὡς χάνονται τὸ ἐσπέρας οἱ στεναγμοὶ τῆς ἐρημίας καὶ τὸ βάθος τῶν δασῶν.

Ἄλλοτε πάλιν, ὕψηλὰ εἰς τοὺς ἀέρας, νέφος πτηνῶν ἄλλου κλίματος διήρχετο ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του, ἐκπεμπόντων κραυγὰς ὁμοίας πρὸς ὕλας κυνῶν. Ὁ ὀφθαλμὸς του τὰ ἠκολούθει εἰς τὸ διάστημα, καὶ, εἰς τὰς μεγάλας του ὀνειροπολήσεις ἡσθάνετο ἐαυτὸν συρόμενον ὡς αὐτὰ πρὸς ἄλλα μακρὰ μυστηριώδη μέρη, ὑπὸ μυστικῆς τινος ὁρμῆς καὶ ἀγνώστου ἰσχύος. Τέκνον, ἀποβλέπεις ἤδη πρὸς τοῦ σταδίου σου τὸ τέρμα ; ἀλλ' ἔρε ὑπομονήν, καὶ ὁ Θεὸς θέλει σὲ ὁδηγήσει εἰς αὐτό.

Η ΠΟΙΚΙΛΟΠΤΕΡΟΣ ΚΙΣΣΑ.

Μέχρις οὐ ἀνακαλυθῇ προσφύτερόν τι μέσον ἐξοντώσεως τῶν ἐντόμων καὶ σκωλήκων, ὅσα ἀνεπαισθήτως πως διαφθείρουσι τὰ κολοσσικὰ δένδρα τῆς Καρολίνης, λέγει Βίλσον ὁ φυσικὸς, ὑποβάλλων τὴν ταπεινὴν γνώμην μου ὑπὲρ τοῦ φιλοφρονεῖσθαι καὶ βοηθεῖν τὴν φυλὴν τῶν ὡραίων τούτων πτηνῶν. Ἡ μέλαινα κίσσα, (*picus principalis*) ἄκαμπτος ; θηρευτὴς τῶν ἀγρίων ἐρῆμων, ἐνθα μὲν φαίνεται αὐτὴ κάτοικος, ἐπιδιώκει τὰ δένδρα τὰ μεγαλύτερα, ἐπικαθεζομένη δὲ ἐν τοῖς γυμνοῖς αὐτῶν κλάδοις ἀρίναι τὴν διάτορον αὐτῆς φωνήν, παρομοιάζουσαν εἰς τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος καὶ εἰς τὰ συνεχῇ καὶ ἰσχυρὰ κτυπήματα τοῦ ἐλεφαντ.